

Hororna är en del av sagan om syndiga Paris. Men om Ségolène Royal vinner presidentvalet, kan Frankrike få en lag som förbjuder sexköp. Kajsa Ekis Ekman reser runt i ett land med en sexmyt byggd på solid kolonial grund.

Den koloniala hormyten

Vem har inte hört om den mytomspunna franska prostitutionen? Paris rykte som sex-turismens huvudstad har rest runt världen och tjänat som bakgrund för otaliga författares erotiska berättelser, vilka likt Anaïs Nin beskrev bordellerna som glädjehus med »letargiska kvinnor fyllda med glödande lava« och mörkt hull som sjöd sakta över svag eld. Bordellerna finns inte kvar, men torsk skriver exalterat till varandra på internet att »det finns så många horor i Paris att man ramlar över dem vart man går.« Den franska prostitutionen är dock inte annorlunda än i resten av Europa: en industri med 63 procent kvinnor från fattiga länder, ofta ex-kolonier, och där 95 procent kontrolleras av hallickar.

Men debatten om torskens ansvar har nått även hit och om Ségolène Royal vinner presidentvalet i vår kan Frankrike få sin första

kvinnliga president och bli det andra landet i Europa som förbjuder sexköp.

– Jag hoppas att det kan bli så, säger Florence Montreynaud, fransk historiker och feminist sedan 38 år tillbaka. När jag är ute och talar säger jag alltid: ljuset kommer från norr! Sverige är ett föregångsland vad gäller kampen mot prostitution. Det finns vissa svårigheter med att implementera lagen här, på grund av den kulturella skillnaden och den historiska bakgrunden – Sverige har inte haft några kolonier till exempel – men Sverige har utvecklat en modell och den är viktig att ha som referensram.

I en barkällare i norra Paris sitter femton kvinnor och tre män. Feministgruppen *La Meute*, »Flocken«, som Florence Montreynaud är grundare av, har möte för att utse årets mest sexistiska respektive mest jämställda reklam. Jag berättar att jag är här för att få veta mer om

franska feministers syn på den svenska sexköpslagen. I pausen, när vi cirkulerar runt ett bord täckt av bilder på kvinnor som ingredienser i recept och som dekoration i bilreklam, uppstår en högljudd diskussion om Sverige.

– Varför gör ni inte mer reklam för lagen? Ni borde ordna konferenser! Vi hoppas att det kan bli likadant i Frankrike.

– Vi har för få kvinnor vid makten, säger en annan. Här menar många att den svenska lagen har kommit till tack vare socialdemokraterna, men det är inte därför, det är för att ni har kvinnor i regeringen.

Montreynaud har grundat flera feministgrupper i Frankrike och har skrivit mycket om prostitution från olika vinklar, bland annat boken *Amours à vendre*, Kärlekar till salu. Efter att mötet är avslutat och en reklam där kvinnor uppstickna på grillspett utsetts till

årets mest sexistiska, smyger vi in i en hotelllobby för ett samtal.

Du skrev en artikel i *Le Monde* 2002 där du hävdade att det skulle vara fel att införa en lag av svensk typ, eftersom »att straffa dem, här i Frankrike, skulle vara en alltför radikal förändring.«

– Jag har ändrat åsikt sen dess. Då menade jag att lagen i Sverige hade föregåtts av så pass mycket sexualundervisning i skolor och en så lång jämlikhetssträvan, vilket inte var fallet i Frankrike. Idag tror jag dock att vi är redo för lagen. Vi har sett tio år av upplysning om prostitutionens verklighet, det har kommit böcker, vittnesmål, dokumentärfilmer om trafficking – nu är det dags att övergå till repression. Jag anser mig kunna tala för majoriteten av franska feminister när jag säger detta.

Hur fungerar den lag ni har nu?

– Inte bra. Lagen om inrikes säkerhet, som Sarkozy införde 2003, straffar främst kvinnorna. Nyligen fick en nittonårig kosovoalbansk tjej två månaders fängelse för racolage, att ha raggat kunder på gatan. Jag skäms över att vara fransyska när jag hör sånt. Lagen är i grund och botten till för grannar som vill ha bort prostitutionen från sina kvarter, något som sedan hallickarna utnyttjar för att skapa en opinion för bordellerna.

I vilket perspektiv ser du sexarbetarrörelsen?

– Det rör sig om en kidnappning och förvridning av feministargumentet från 1968. Hallickarna tog argumentet »min kropp tillhör mig« och använde det för att säga till kvinnan »du har rätt att sälja den och att göra det är ett bevis på din självständighet.« Förut försvara-

des prostitutionen genom att säga att männen behövde sex, att det skulle minska våldtäkterna på »andra« kvinnor och så vidare, nu är det frihet och självständighet – det som är på modet nu. Mitt ansvar som feminist är att peka på verkligheten, våldet och fattigdomen.

Tror du på ett samhälle utan prostitution?

– Jag drömmer om det. Det vi kämpar för nu är det officiella och globala avståndstagandet. Precis som då det gällde slaveriet, vilket visserligen fortsätter världen över i verkligheten, men det är officiellt fördömt, och det är dit vi måste komma när det gäller prostitutionen också.

Det finns dock redan ett internationellt fördömande av prostitution. 1949 skrevs en FN-konvention vid namn Convention for the Suppression of the Traffic in Persons and of the Exploitation of the Prostitution of Others. Sverige har aldrig skrivit under, men det har 73 andra länder, bland annat Frankrike och Finland. Konventionen fastslår att prostitutionen är oförenlig med människans värdighet. Den som leder någon in i prostitution eller håller en bordell ska straffas, oavsett om den som blir prostituerad kan sägas ha samtyckt eller ej. Stater får heller inte reglera prostitution eller föra register över de kvinnor som befinner sig där. De måste däremot skydda offren för trafficking och sörja för deras tillfälliga uppehåll fram till dess att offren kan återvända hem. Den här konventionen kom till efter att Nationernas Förbund gjort två stora studier på 1920- och 1930-talet som båda kom fram till att förekomsten av bordeller och reglering av prostitution

ökade trafficking, eftersom det inte sökte sig lika många kvinnor till bordellerna som de behövde. (Det vill säga, samma sak som de undersökningar som görs idag upptäcker. Det holländska argumentet »Legalisera prostitutionen så har vi mer resurser att bekämpa trafficking med« visade sig alltså osant redan 1927.) En konvention började skrivas, världskriget kom emellan, men det nybildade FN tog upp arbetet och konventionen blev färdig den 2 december 1949.

– Frankrike bryter mot FN-konventionen genom Sarkozy-lagen, säger Malka Marcovich, Europaansvarig för CATW International – Coalition Against Trafficking in Women.

– Konventionen fastslår tydligt att man inte får straffa offren. Visserligen säger den inte heller att man ska straffa kunderna, men för att kunna följa den på ett effektivt sätt är en bra lösning att göra som Sverige och förbjuda sexköp. Det finns också tendenser att världen går åt det hållet. I Palermoprotokollet från 2000 bestämdes det att länderna skulle motverka efterfrågan, vilket är att fokusera på kunderna. Det finns sedan en tid tillbaka en rörelse som synliggör efterfrågan. Även om man inte förbjuder finns det andra sätt. I Madrid gjordes en stor kampanj som gick under namnet »Därför att du betalar – existerar prostitutionen« och som visade bilder på män i alla åldrar.

Hur ser du på framtiden i Europa? Vart är ländernas prostitutionslagstiftningar på väg?

– Jag tror att vi kommer se ett slag de närmaste åren mellan den holländska och den svenska modellen, säger Marcovich. Det är synd att Sverige inte gör mer reklam för sexköpslagen internationellt. På institutionell nivå är Sverige ganska tillbakadragna, det har med kulturella orsaker att göra. Sverige har aldrig varit en stordiplomati. Holland gör desto mer för att exportera sin modell. De sätter in personer på rätta platser för att motverka att

Marie Victoire-Louis: Europa har ställt ut kroppen på världsmarknaden och det finns ingen debatt!

